

Luovaa kontrollia – kontrolloitua luovuutta

**CERES-verkoston monitiet-
einen kesäkoulu Creativity and
Control: Rephrasing Closed
Societies, Riika 5.–10.6.2011.**

Tänä vuonna kymmenettä kertaa järjestetyn Aleksanteri-instituutin tutkijakoulun organisoiman pohjoismaisen CERES-verkoston kesäkoulun teemana oli luovuus ja kontrolli otsikolla *Creativity and Control: Rephrasing Closed Societies*. Järjestäjien mukaan ajatuksena oli käsitellä eri näkökulmista luovuuden ja kontrollin välistä dialogia ja innovatiivisuutta niin kutsutuissa suljetuissa yhteiskunnissa. Valittu teema on universaali ja kaikenlaisia ihmisyhteisöjä koskeva ja tämän vuoksi mahdollistaa myös monen eri tieteenalan soveltamisen siihen. Se on samalla ajaton teema, joka koskettaa niin menneisyyksiä kuin nykyisyyksiäkin. Valtiososialistimaita käsittelevän sisäpiiritiedon lisäksi kesäkoulu antoi metodologisen impulssin tämän arvion kirjoittajille.

Luennoista, joista toiset liittyvät tiiviimmin, toiset löyhemmin sitein kesäkoulun yleistämään, nousi esiin muutamia keskeisiä näkökulmia luovuuteen ja kontrolliin. Ne voi jakaa muistia, ilmaisua ja toimintaa käsitteleviin luentoihin.

Muisti

Mark Bassin Södertörnin yliopistosta kuvaili luennossaan ajallisesti ja paikallisesti laajoja ylätasoa teemoja. Hän esitteli euraasialaisuuden erilaisia muotoja tietyn maantieteellisen alueen määrittelyssä ja siihen liittyvässä identiteetin rakentamisessa yli sadan vuoden aikana. Euraasialaisuus on väljä ajatus ja ehkä sen suosio sukeutuukin osittain

juuri siitä. Klassista 1800-luvun lopun euraasialaisuutta, Neuvostoliiton aikaista euraasialaisuutta ja Neuvostoliiton jälkeistä euraasialaisuutta yhdistää eurooppalaisuuden ja aasialaisuuden synteesi sekä väite historiallisesta jatkumosta klassisen euraasialaisuuden ajalta. Euraasialaisuudessa Bassinin mukaan Venäjä rakentaa erillistä identiteettiään geopolittisesti Euraasian mantereen pohjalta, mutta kulttuurisesti eurooppalaisuutta ja aasialaisuutta vasten. Euraasialaisuudessa voidaan nähdä poliittinen yritys päästä eroon Venäjää piinavasta halusta tulla eurooppalaiseksi maaksi ja hyödyntää sen luonnollinen territorio Euraasian mantereen kattavana valtiona. Bassin nosti esiin myös uudenaikaisen, Keski-Aasian tasavaltoihin – lähinnä Kazakstaniin – kytkeytyneen Astana-euraasialaisuuden, joka hänen mukaansa toimii multietnisen valtion identiteetin kulmakivenä. Bassin huomautti, että euraasialaisuuden Venäjän roolin ja paikan uudelleenmäärittäjänä ovat myös omaksuneet länsimaiset tutkimuslaitokset, joiden entiset Neuvostoliittosidoksiset ohjelmat ovat viime vuosina muuttuneet Euraasian tutkimusohjelmiksi. On mielenkiintoista että Venäjän poliittinen projekti euraasialaisuudesta on myös hyväksytty lännessä. Vaikka taustalla saattaakin olla pyrkimys seurata tapahtuvia muutoksia, on ironista mutta myös struktuuritasolla huomionarvoista, että läntiset tutkimuslaitokset seurailevat Venäjän sisä- ja ulkopoliittikkaa tutkimusohjelmiansa määrittelyssä. Euraasialaisuutta sivutaan myös *Idäntutkimuksen* numerossa 3/2010.

Rosa Magnusdottir Aarhusin yliopistosta sijoitti poliittisen

muistamisen kylmän sodan ja sen jälkeisen ajan kontekstiin. Hän tarkasteli Yhdysvaltojen ja Neuvostoliiton armeijoiden kohtaamista toisen maailmansodan loppuessa Elbe-joella ja tämän muiston roolia Yhdysvaltojen ja Neuvostoliiton, myöhemmin Venäjän, välisissä suhteissa. Hyvin pian sodan päättymisen jälkeen kuva Yhdysvalloista liittolaisena ja ystäväenä muuttui Neuvostoliitossa, jonka myötä myös yhteisen voiton muisto muutettiin oman sankaruuden korostamiseen. Elben tapaamisen veteraanit yrittivät pitää yllä yhteyksiä toisiinsa kylmän sodan vastakkainasettelujen maailmassa ja onnistuivatkin siinä vaikeuksista huolimatta. Vanhat viholliskuvat säilyivät vielä Neuvostoliiton romahtamisen jälkeenkin, mutta viime aikoina Venäjällä muistoa yhteisestä voitosta toisessa maailmansodassa on alettu jälleen pitää yllä. Tästä esimerkkinä Magnusdottir toi esiin Yhdysvaltojen armeijan osallistumisen voitonpäivän paraatin 2010. Magnusdottirin luennossa suurvaltojen ideologiset koneistot pyrkivät kontrolloimaan ja suitsimaan veteraanien yksityistä muistamista. Myös tässä luennossa pitkäkkön aikavälin tarkastelu toi muuttuvia mahdollisuuksia muistojen esiin nostamiseen.

Peeter Torop Tarton yliopistosta avasi virolaisten identiteettien kerrostuneisuutta perestroikan ja uudelleenitsenäistymisen jälkeen Juri Lotmanin kulttuurisemiotiikan perspektiivistä. Hän kuvasi miten tämä kerrostuneisuus asettaa rajansa kulttuuristen viestien ymmärtämiselle. 1990-luvulla identiteettiä rakennettiin Virossa neljän tukipilarin varaan: 5000-vuotinen historia, pohjoismaisuus, neuvostomiehityksen uhri ja pienen maan erityinen historia

kahden aggressiivisen suurvallan välissä. Tämä asetelma painottaa Viron erityisyyttä naapureihinsa nähden tehden ”korrektien” historiatulkintojen ja ”oikean” kielen ja korostuksen taitamisesta oleellisia virolaisuuden määritelmässä. Virossa vuoden 1991 lotmanilainen räjähdys kulttuurin ja yhteiskunnan rakenteissa ja sen avaamat mahdollisuudet ovat johtaneet moninaiseen ja keskenään ristiriitaiseen historian muistamiseen. Yhtenä esimerkkinä tästä kulttuurisesta prosessista ja muistojen työstämisestä on tietenkin Pronssisoturin patsas.

Nils Muižnieks Latvian yliopistosta käsittelee konkreettisesti latvialaisten poliittisen integraation rakentamista Venäjää ja venäläisiä vastaan ja sitä miten henkilökohtaisilla muistoilla on mahdollisuus rikkoa poliittisesti orkestroitua ylemmän tason muistamattomuutta. Hän tarkasteli Latvian ja Venäjän suhteiden kehitystä Latvian itsenäistymisen jälkeen. Tyypillisten ongelmakysymysten, kuten venäläisvähemmistön lisäksi Muižnieks nosti esiin molempien maiden historiakirjoituksen. Sisäisen yhtenäisyyden ylläpitämisen ja haluttujen poliittisten päämäärien edistämisen tueksi molemmissa maissa on vaalittu valikoivaa kuvausta historiasta. Valitettavasti Venäjän ja Latvian käsitykset tästä historiasta ovat toisilleen antagonistisia tehden symbolisen yhteiselon maiden välillä vähintäänkin haasteelliseksi. Muižnieks osoitti luennossaan kuinka latvialaisen enemmistön ja venäläisen vähemmistön suhteet ovat läheisessä yhteydessä Latvian ja Venäjän välisiin suhteisiin. Käytännössä tämä tarkoittaa, että Latvian on hankala erottaa ulkopolitiikkaa vähemmistö- ja sisäpolitiikastaan. Henkilökohtaisten muistojen kohdalla kuitenkin esimerkiksi Jormalan hiekkaranat tai latvialainen eurooppalainen kulttuuri ovat luoneet särön

tiukkaan vastakkainasetteluun, ja näitä muistoja työstämällä etenkin venäläisen vähemmistön asemaa Latviassa on pyritty parantamaan.

Viktors Freibergs Latvian yliopistosta keskittyi muistamisen henkilökohtaiseen tasoon. Hän tarkasteli Andrei Tarkovskin elokuvaa *Peili* jossa eri aikatasot limittyvät toisiinsa ihmisten muistissa. Tämä ihmisen muistin toiminnan analyysi ilmenee tapahtumaketjujen kronologioiden murtumisena ja vapaan assosiativisen kokemuksen todellistumisena elokuvassa. Freibergs johdatteli luennossaan kohti teemaa yksilön luovuudesta ja yhteiskunnan tai toisen asettamasta kontrollista. Teema ilmaisun mahdollisuuksista ja rajoista nousi kesäkoulun luennossa ehkä keskeisimmäksi.

Ilmaisu

Libora Oates-Indruchova Ludwig Boltzmann Instituutista Wienistä käsittelee sukupuoliroolien muuttumisen rajoja tšekkiläisessä myöhäissosialismin bestseller-kirjallisuudessa. Oates-Indruchovan mukaan naisten mahdollisuudet erilaisiin vaihtoehtoisin käytösmalleihin olivat huomattavasti laajemmat kuin miesten. Vaikka myöhäissosialistinen käytöskoodi lähestyi länsimaista porvarillista käytöskoodia, se salli kuitenkin naisten omaksua tietyssä määrin myös maskuliinisuuden muotoja, esimerkiksi traktorin ratissa. Erilaisten käytösmallien mahdollisuudet miehille näyttäytyvät Oates-Indruchovan aineistossa huomattavasti kapea-alaisempina. Miehen tuli seurata tiukasti yhtä oikeaksi katsottua miehen mallia – muuten hän leimautui sairaalla tavalla erilaiseksi, pahimmillaan ja ongelmallisimmillaan jopa homoksi. Myöhäissosialistisessa Tšekkoslovakiassa ihmisten säilyttävyttä tuottavat käytösmallit olivat sallivampia naisille kuin miehille.

Tomi Huttunen Helsingin yliopistosta – joka oli myös ideoinut kesäkoulun teeman – jatkoi Lotmanin jalanjäljillä. Huttunen tarkasteli autogeneettistä eli itsestänsyntyntä taidetta Venäläisessä avantgardessa. Autogeneettinen taide on kuin katakreesi, tilanteeseensa ja paikkaansa sopimaton ilmestymä, tai Lotmanin sanoin räjähdys. Ei ole loogista, että taide syntyisi tyhjästä, mutta jos tällainen väite tehdään, miten sitä voi tulkita, Huttunen kysyy. Huttunen esitelmä tavallaan tiivistä kesäkoulun teeman ja sijoitti luovuuden yksilön toimintaan ja kontrollin puolestaan tämän toiminnan tulkinnan rajoihin. Kontrolli – poliittinen, kulttuurinen, sosiaalinen – tekee yksilöstä ja hänen ilmaisustaan tulkittavan ja samalla yhteisönsä jäsenen, kuten myös Toropin luennossa ilmeni.

Jevgeni Berštein Reed Collegesta jatkoi yksilön ja yhteiskunnan välisen suhteen analyysia. Hän tarkasteli kontrollin ja luovuuden välistä dialektiikkaa Pyhän Sebastianin motiivin kautta elokuvaohjaaja Sergei Eisensteinin piirustuksissa. Eisensteinin tunnetaan parhaiten neuvostonmontaasiteorian kehittäjänä. Hänen mukaansa elokuva syntyy itsenäisten ajatusten yhteentörmäyksestä kuvien kautta. Beršteinin esitelmä käsittelee Eisensteinin piirustuksissa esiintyvän Pyhän Sebastianin motiivia montaasiteorian osana. Ikonograafisesti Pyhästä Sebastianista muotoutui komea alaston nuolten lävistämä mies, joka vielä renessanssin aikana kuvattiin pääasiassa sidottuna paaluun, mutta barokin aikana enemmänkin makuuasennossa. Samalla Pyhän Sebastianin eroottisuus nousi selvästi esiin. Seksuaalisuuden subjektiivinen kokemus näkyy Eisensteinin piirustuksissa, jotka nostavat esiin Pyhän Sebastianin homoeroottisuuden ja biseksuaalisuuden montaasin dynamiikkaan elokuvan moottorina. Berštein kytki yhteen

seksuaalisuuden yhteiskunnallisen kontrollin ja eroottisuuden luovuuden yksilötasolla.

Michal Pullman Kaarlen yliopistosta Prahasta tarkasteli luennossaan Tšekkoslovakian eri yhteiskuntaryhmien – työläisten, intelligentsijan ja nomenklaturan – puheen tapoja 1980-luvun lopulta. Pullman tutki sitä kuinka vanhaa fraseologiaa sovellettiin muuttuneessa tilanteessa. Yksi Pullmanin havainnoista on, että puolue-eliitti ei enää hallinnut yhtä yhteistä kieltä eikä valtiotalismista terminologia enää riittänyt kuvaamaan maan tapahtumia. Tiukasti kontrolloitu ideologian kyllästämä kieli, joka oli aikaisemmin taannut regiimin ja yhteiskunnan koheesion, törmäsi rajoihinsa 1980-luvun – puolue-eliitin aloittaman – taloudellisen perestroikan ja sen aikaansaaman yhteiskunnan muutoksen myötä. Tavallaan diskursiivinen valtiotalismin ideologian ja kielen mureneminen puolue-eliitin sisällä edelsi fyysisen valtiokoneiston romahtamista.

Kirill Postoutenko Konstanzin yliopistosta nosti sanomisen rajojen tarkastelun yhteiskunnallisten rakenteiden välisiin yhteyksiin. Hän esitteli omaa tutkimustaan totalitaarisen ja demokraattisen kommunikaation eroista. Haaste erottaa totalitaarinen ja demokraattinen kommunikaatio ei ole helppo: nimensä mukaisesti totalitaarinen yhteiskunta on totaalinen, mutta miten tämä ”totaalius” on tuotettu kommunikaatiotavoissa? Postoutenko yhdistää keskusteluanalyysin terminologiaa laajempaan yhteiskunta-analyysiin ja avaa eroja Hitlerin, Stalin ja Rooseveltin puheiden rakenteissa. Lähtökohtana toimii väite, että puheen rakenteen ja yhteiskunnallisen ja poliittisen järjestäytyneisyyden välillä vallitsee tietty symmetria. Kommunikaatiotilanne heijastaa epätasapainoa informaation määrässä, sijainnissa ja laadussa

yhteiskunnassa. Postoutenko kysyy millaisia muotoja tämä epätasapaino voi saada. Miten diktaattorien ja demokraattien puheet rakentavat epätasapainoa? Postoutenkon tutkimus noin 3000 lauseesta Hitlerin, Stalinin ja Rooseveltin puheista osoittaa, että kahden ensimmäisen puheissa korostuvat antagonistiset asymmetriat, kun taas Rooseveltin puheissa vallitsevat agonistiset asymmetriat. Antagonistista epätasapainoa kuvaavat merkitykselliset, lauserakenteelliset ja pragmatistiset muodot, jotka tekevät merkityksen uudelleentulkinnan mahdolliseksi muuttamatta koko tulkintakehystä. Voidaan siis puhua tietynlaisista absoluutisista tulkinnoista, joihin vain puhujalla on oikeus. Nämä kommunikaation mikrotason rakenteet heijastuvat kuitenkin myös kommunikaation makrotasolle eli yksilöiden yhteiskunnallisiin vaikutusmahdollisuuksiin vuorottelun, korjauksen ja sosiaalisten roolien vaihtuvuuden kautta.

Toiminta

Aikaisemmin esitellyissä luennoissa nousi esiin käsitys, että yksilöt ovat luovia ja yhteisö harjoittaa kontrollia ja rajoittaa tätä luovuutta. Katalin Miklossy ja Sari Autio-Sarasmo Helsingin yliopistosta nostivat esiin rakenteiden tason luovuuden. *Idäntutkimuksen* numerossa 4/2009 he laventavat tätä teemaa.

Katalin Miklossyn luento käsittelee interaktiivista sosialismia ja sosialistimaiden vastakkainasettumista ei niinkään länttä kuin toisiaan vasten. Orgaaninen systeemikehitys johti kilpailuyhteiskunnasta omaksuttuihin konsepteihin ja toimintamalleihin, joiden avulla jäykän valtiotalististen toimintamallin puutteita korjailtiin kansalaisten oma-aloitteisuuden kannustamisella. Kun kesäkoulun muissa luennoissa tutkimusasetelma

painotti yksilön luovuutta ja rakenteen asettamaa kontrollia, Miklossy havainnollisti miten valtiotalistinen rakenne hyödynsi – yksilöiden – luovuutta makro- ja rakennetasolla. Miklossyn luennossa sosialismia käsiteltiin alati muuttuvina kansallisina prosesseina, jotka alkoivat Hruštšovin uudistusten jälkeen. 1960- ja 70-luvuilla lännestä omaksuttu semi-kapitalistinen kieli ja ideologia säilyivät myös Brežnevin pysähtyneisyyden aikana. Miklossy näki 1960-luvun taloudellisissa uudistuksissa valtiotalististen maiden kansalaisyhteiskunnan alun.

Sari Autio-Sarasmo tarkasteli idän ja lännen vuorovaikutuksen ja idänkaupan merkitystä Neuvostoliiton modernisaatiolle. Erottelemalla yhteistyön eri tasoja Autio-Sarasmo näytti miten yhteistyössä hyödynnettiin eri kerrostumien erilaisia vuorovaikutuksen tapoja. Vaikka kylmän sodan aikana suurvaltojen välisiä suhteita hallitsi poliittinen vastakkainasettelun retoriikka, konkreettiset toimijat pystyivät luovimaan eri vuorovaikutusmallien välillä ja soveltamaan niitä omiin tarkoituksiinsa. Esimerkiksi Nokia hyödynsi Neuvostoliiton suuria markkinoita ja rahoitti omaa tutkimustaan idänkaupalla. Pitämällä tiivistä yhteyttä myös Pentagoniin Nokia varmisti teknologiatason yhteistyön länsimaiden kanssa. Neuvostoliiton kohdalla vuorovaikutuksen hyödyt jakamisen kanssa kaatuivat tiedon jakamisen rakenteelliseen jäykkyyteen.

Interaktiivisuutta

Luentojen lisäksi kesäkoulun tutkijaopiskelijat esittelivät omaa tutkimustaan seminaareissa. Esitelmien aiheet olivat vaihtelevia ja monet olivatkin hyödyntäneet teeman avoimuutta tulkitsemalla sitä oman tutkimuksensa lähtökohdista. Mielestämme parasta

antia oli kuitenkin luennoitsijoiden palaute seminaareissa: harvoin on mahdollista saada koolle niin kulttuurin, yhteiskunnan kuin politiikan asiantuntijoita, jotka ovat todella paneutuneet esitelmien kommentointiin. Seminaarit olivatkin enemmän workshoppeja joissa työstettiin tekstejä, kuin perinteistä akateemista keskustelua, jossa valitettavan usein pyritään edistämään pääosin omia näkökantoja. Tutkijakoululaisten näkökulmasta tätä osaa kesäkoulusta olisi tietenkin voinut vielä laajentaa ja ehkä tiettyjen konkreettisten tutkimusmetodien tarkempaa – ja konkreettista – käsittelyä olisi voinut harkita liitettäväksi kesäkoulun ohjelmaan. Monet luennoitsijat käsitelivät ajankohtaista tutkimusta ja pelkien tuloksien lisäksi myös heidän työskentelytavastaan aineiston parissa olisi voinut kehittää eril-

lisiä metodi-workshoppeja.

Kesäkoulussa nousivat esiin pikkutarkan tapaustutkimuksen edut ja sen potentiaali teorian kehittämislle perinteisen deduktiivisen tutkimusparadigman sijaan. Tapaustutkimus mahdollistaa innovatiivisen lähestymistavan tutkimuskysymykseen, mutta nostaa esiin tarpeen nojata laajempaan monitieteiseen kontekstiin.

Kesäkoulun käytännönjärjestelyt oli hoidettu erinomaisesti ja tiukka aikataulu piti. Helteistä Riikaa olisi tietenkin moni kesäkoululainen voinut tarkastella lähemmin. Tärkeää olisi ollut myös mahdollisuus syvällisempään keskusteluun luennoitsijoiden sekä muiden tutkijaopiskelijoiden kanssa, mutta tätä rajoitti tiukka ja jämäpti aikataulu.

**Mila Oiva
Jaakko Turunen**

Politiikkaa ja poetiikkaa

Helsingin yliopiston Nykykielten laitoksen venäjän kielen ja kirjallisuuden oppiaine järjesti viikonloppuna 25.–27.8. Helsingin yliopiston pääarakennuksella sekä Nykykielten laitoksen tiloissa Metsätalossa Tarton ja Helsingin yliopistojen perinteisen venäläisen kirjallisuuden konferenssin, joka oli järjestyksessä jo 13. Klassinen tapahtuma on järjestetty joka toinen vuosi vuodesta 1987 alkaen, vuorovuosin Helsingissä ja Tartossa. Tänä vuonna konferenssi kokosi yliopistolle yli 50 venäläisen kirjallisuuden tutkijaa ympäri maailmaa.

Konferenssit alkoivat vuonna 1987 kokoontua seminaarien nimellä vuorotellen Tarton ja Helsingin yliopistoilla. Ensimmäiset seminaarit olivat hyvin pienen tutkija- ja akateemikkopiiriin kokoontumisia, ja niiden situsen toimivat Tarton semioottisen koulukunnan legendaarinen joh-

tohammo Juri Lotman ja hänen vaimonsa Zara Mints. He osallistuivat seminaareihin ja niiden julkaisujen toimittamiseen kuolemaansa saakka. Seminaarien tutkielmista kootut julkaisut on julkaistu venäläisten kustantajien kautta, kuten myös monet Helsingin yliopiston väitöskirjoista. Esimerkiksi kustantamo Novoje literaturnoje obozrenije on julkaissut seminaarien esitelmien kokoelmia.

Seminaarien legendaarinen historia sisältää runsaasti tarinoita ja sattumuksia. Aikanaan esimerkiksi Juri Lotman päätyi jäämään Helsinkiin seminaarin jälkeen töihin yliopistolle, kansalliskirjaston slaavilaiseen kokoelmaan, ja lisäksi osallistumaan Mukkulan kirjailijakokoukseen. Monille tutkijoille matka 1980-luvun Neuvostoliitosta tai Neuvostovirosta Suomeen seminaariin oli myös ainutlaatuinen tilaisuus

päästä matkustamaan länteen. Seminaarit ovat vuosien kuluessa kasvaneet merkittäviksi kansainvälisiksi tieteellisiksi kokoon-tumisiksi, joissa on osallistujia lukuisista eri maista. Muutamat seminaareista ovat olleet myös osa Helsingin yliopiston kansainvälisiä tutkimusprojekteja, kuten vaikkapa vuoden 1995 seminaari, jonka aiheena oli Modernismi ja postmodernismi venäläisessä kirjallisuudessa ja kulttuurissa. Kesän 2003 Tartto-Helsinki -konferenssin aiheena taas esimerkiksi oli Historia ja kerronta (Istoriija i povestvovanije) ja sekin liittyi aiheeltaan suurempaan tutkimusprojektiin. Silloin edustettuna oli kymmenen maata 70 tutkijan ja 55 luennon voimin. Seminaarien ja konferenssien historiaa on tutkijalegendojen läsnäolon, uskomattomien yhteensattumien, tarinoiden ja seikkailujen lisäksi leimannut ennen kaikkea se, että jokaiseen niistä on osallistunut sekä ensikertalaisia, uteliaita opiskelijakuuntelijoita ja vasta uraansa aloittelevia tutkijoita että vanhoja konkareita.

Tämänvuotinen kolmipäiväinen kesäinen konferenssi kokosi yliopistolle traditionsa mukaisesti sekä konferensseista jo ensimmäisiin osallistuneita guruja että arkoja ensikertalaisia. Opiskelijaosallistujia oli poikkeuksellisen vähän, mutta venäläisen kirjallisuuden harrastajia poikkesi avoimia luentoja kuuntelemaan runsaasti. Ulkomaisille luennoitsijoille Helsingin vierailun ajankohta oli kaiken lisäksi mitä sopivin, sillä käynnissä olivat Helsingin juhlatiikat runsaine kulttuuritapahtumineen, ja konferenssin toinen ilta sattui Helsingin Taiteiden yön aikaan. Silloin pikku kaupunki vaikutti hetken hiukan suuremmalta.

Teemana nyt pidetyssä 13. konferenssissa oli Politika literature – poetika vlasti (Politics of Literature – Poetics of Power), ja konferenssin osallistujat